บทความปากิณกะ

ลองพาตัวเองออกมานอกห้องฟัน แล้วจะพบว่าเราเป็นอะไรได้มากกว่าที่คิด

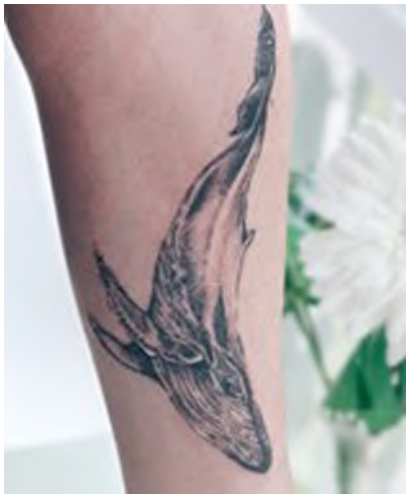
โดย ช่างสัก ศิลปิน ที่ทำฟันได้นิดหน่อย
ทญ.อัธยา ชินวงศ์

สวัสดีค่ะ ขอแนะนำตัวกับผู้อ่าน พี่ ๆ น้อง ๆ ทันตแพทย์ทุกท่านสักนิดนะคะ หมอจิ๊บ อัธยา ชินวงศ์ จบการศึกษาชั้นปริญญาตรีจากคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และศึกษาต่อระดับหลังปริญญาสาขาทันตกรรมประดิษฐ์ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันรับราชการเป็นทันตแพทย์ชำนาญการ อยู่ที่โรงพยาบาลบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะได้มาแชร์ประสบการณ์การออกไปเรียนรู้และทำงานนอกวงการทันตกรรมให้ทุกท่านได้ฟังกันค่ะ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา จิ๊บได้เรียนรู้และฝึกฝนในวงการศิลปะมาหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการวาดรูป ระบายสีน้ำ เป็นผู้ช่วยนักเขียนการ์ตูนญี่ปุ่น การออกแบบทางสถาปัตยกรรม ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นงานอดิเรกที่ทำตามความชอบของตนเองตั้งแต่เด็กร่วมกับความฝันที่อยากเรียนคณะสถาปัตยกรรม ในช่วงเวลาที่ลังเลในการเลือกจะคณะที่เรียน ซึ่งนำไปสู่การประกอบอาชีพในอนาคต

จิ๊บได้ประโยคหนึ่งจากพี่สาวที่ทำให้ตัดสินใจเลือกเรียนคณะทันตแพทย์คือ ***“เราสามารถเป็นหมอที่วาดรูปได้ แต่เราไม่สามารถเป็นศิลปินที่เป็นหมอได้”*** ทำให้เรามองเห็นความจริงว่า เราอาจไม่ต้องทำสิ่งที่ชอบตลอดเวลา หรือเอามาประกอบเป็นอาชีพก็ได้ เราสามารถเก็บความชอบของเราไว้ทำในวันหนึ่งที่เราพร้อม และการถูกบังคับให้ทำในสิ่งที่ชอบในเวลาที่เราไม่อยากทำนั้นอาจทำให้เราเบื่อหรือเลิกชอบสิ่งนั้นไปเลย ซึ่งนั่นอาจจะเป็นสิ่งที่แย่ยิ่งกว่า

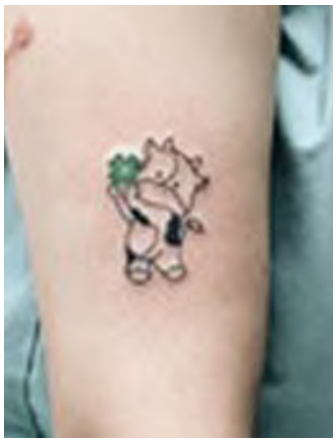
หลังจากได้เข้าเรียนคณะทันตแพทย์ และเรียนต่อเฉพาะทางในสาขาทันตกรรมประดิษฐ์ จิ๊บก็เริ่มเข้าใจมากขึ้นกับคำว่า **“การประกอบโรคศิลปะ”** ที่มีความหมายของคำว่าศิลปะ อย่างตรงตัวเข้ามาในการทำงาน แท้จริงแล้วสิ่งที่ชอบไม่ได้หายไปไหน ความสวยงาม ความสมบูรณ์ มันประกอบอยู่ในทุกมุมมองการทำงานทางทันตกรรมโดยเฉพาะสาขาที่เกี่ยวข้องกับการบูรณะ และกลายเป็นเกิดความตั้งใจหรือ passion ในการทำงานมากขึ้นไปอีกค่ะ

ต่อมาเมื่อทำภารกิจทางด้านการเรียนในเรื่องของการสอบบอร์ดเฉพาะทางเสร็จแล้วและเริ่มทำงานไปได้ระยะหนึ่ง..

เชื่อว่าทันตแพทย์หลาย ๆ ท่านอาจเกิดความรู้สึกเช่นเดียวกันกับจิ๊บว่าอยากลองทำอย่างอื่นที่ไม่ใช่ทำฟัน เพื่อค้นหาสิ่งที่ตัวเองชอบ หรืออยากออกจาก comfort zone ของตัวเองบ้าง หรือบางท่านก็อยากได้อาชีพอื่นเป็นตัวเลือกเมื่อวันใดวันนึงที่เราไม่สามารถทำฟันได้แล้ว สิ่งที่จิ๊บเลือกก็ยังคงเป็น **“การวาดรูป”** แต่เป็นการวาดรูปที่ลงบนผิวหนัง ซึ่งก็คือการสัก นั่นเองค่ะ

การสักประเภทแรกที่จิ๊บเลือกเรียนคือ **การสักลาย** ด้วยความชอบส่วนตัวเพราะรู้สึกว่ารอยสักเป็นศิลปะที่มีความหมายในตัวมันเอง มันเป็นร่องรอยของช่วงเวลาหนึ่งในชีวิตของเรา ที่ช่างสักหรือศิลปิน (tattooist) จะเป็นผู้ถ่ายทอดมันออกมา ซึ่งในปัจจุบันรอยสักจะมีการใช้สีหรือลวดลายเส้นเล็กๆเข้ามาปรับให้ดูไม่น่ากลัว และมีความสดใส ทำให้ภาพลักษณ์ของงานสักออกมาเป็นแนวศิลปะสวยงามและเป็นที่ยอมรับในสังคมมากกว่าแต่ก่อน โดยจิ๊บสามารถปรับมาตรฐานในการทำงานวิชาชีพทันตแพทย์มาใช้ร่วมกับงานสักเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ลูกค้าได้ เช่น

การควบคุมการติดเชื้อในการทำความสะอาดเครื่องมือหรืออุปกรณ์สัก การเลือกใช้สีสักตามมาตรฐาน การดูแลแผลหลังสัก รวมถึงได้ใช้ความสามารถทางศิลปะอย่างที่ชอบได้ด้วย

หลังจากทำงานสักลายไปได้สักพัก ก็เริ่มสนใจในการสักด้านความสวยงาม ได้แก่ งานสักคิ้ว และสักปาก ซึ่งทุก ๆ คนน่าจะเคยเห็นคลิปการสักคิ้วผ่านในโซเชียลมีเดียต่าง ๆ แล้วรู้สึกว่ามันดูเพลินใช่ไหมคะ จิ๊บก็เป็นหนึ่งในนั้น หลังจากดูอยู่หลายวันแล้วก็รู้สึกอยากลองเรียน ก็เริ่มค้นหาสถาบันที่มีการสอนโดยผู้สอนที่ได้การรับรองจากสถาบันที่มีความเป็นสากลอย่าง Phibrows ซึ่งเป็นแบรนด์สักคิ้วอันดับ 1 ของโลก ครูผู้สอนจะมีเลขที่ขึ้นทะเบียนเป็น Artist ของ Phibrows ซึ่งเราสามารถค้นหาและตรวจสอบเลขได้คล้ายกับเลขใบประกอบทางวิชาชีพทางทันตกรรมของเราเลยค่ะ

การสักคิ้วและสักปาก เป็นศาสตร์ที่ต้องใช้ความตั้งใจ ความละเอียด ฝีมือทางหัตถการไม่แพ้กับการทำฟัน ทั้งความนิ่ง น้ำหนักมือ ทุกอย่างมีผลต่อผลงานที่จะออกมา ถ้าน้ำหนักมือมากไปจะทำให้เส้นขนคิ้วแตก หรือริมฝีปากจะบวมมากหลังสัก เป็นต้น ส่วนตัวกลับรู้สึกว่ายากกว่าการทำฟัน แม้กระทั่งงานวีเนียร์เอง ถ้าลูกค้าไม่ยิ้มหรืออ้าปาก ใส่แมสก์ปิดไว้ ก็ไม่สามารถมองเห็นจากภายนอกได้ แต่สำหรับงานสักคิ้วหรือสักปากแล้ว เป็นเหมือนมงกุฎของใบหน้า เดินมาก็มองเห็นได้เลยแม้ไม่ตั้งใจสังเกต ลูกค้าจึงมีความคาดหวังสูงกว่าทางทันตกรรมมาก นอกจากนี้พอเป็นเรื่องความสวยงาม จะมีความเป็นปัจเจกของแต่ละบุคคล ครูที่สอนจิ๊บสักคิ้วจะกล่าวเสมอว่า คิ้วที่สวยที่สุดคือคิ้วที่ลูกค้าชอบ ต่อให้เราเอาสัดส่วนหรือความถูกต้องทางวิชาการมาจับ ถ้าลูกค้าไม่ชอบก็จะไม่มีความหมายต่างกับทางทันตกรรมที่อย่างน้อยเราก็ยังยึดถือแนวทางตามตำราวิชาการได้ เรียกว่าเป็นงานที่สร้างความกดดันได้อีกแบบ

หลักสูตรสักคิ้วและสักปากที่จิ๊บเรียนจะมีการสอบภาคทฤษฎี การฝึกปฏิบัติในแผ่นหนัง และสอบปฏิบัติในคนจริงด้วย ถึงจะถือว่าเป็นการจบหลักสูตร คล้ายๆกับหลักสูตรทันตแพทย์เราที่ต้องสอบเคส นอกจากนี้ถ้ามีแผนจะเปิดร้าน ก็จะต้องมีการอบรมและขออนุญาตเพื่อประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอย่างถูกต้อง ซึ่งตรงนี้ถ้าเราทำให้ถูกต้องตามมาตรฐานกฎหมาย จะเป็นการแสดงถึงความรับผิดชอบในวิชาชีพของเราและประโยชน์กับลูกค้า เพื่อให้เขาได้ทั้งความสวยงาม ความสบายใจ มั่นใจในความสะอาดปลอดเชื้อ สักกับเราไปไม่ได้โรคติดต่อกลับไปแน่นอน

จากประสบการณ์ที่เล่ามา จิ๊บคิดว่าตัวเองโชคดีที่ค้นพบสิ่งที่ชอบและสนุกกับการได้ทำมัน แต่สำหรับใครก็ตามที่ยังไม่เจอสิ่งเหล่านั้นแล้วอยากเริ่มต้นหาอะไรสักอย่างทำ อาจจะลองเป็นงานที่ใช้ทักษะใกล้เคียงกับการทำฟันก็ได้ เพื่อไม่ให้รู้สึกห่างจาก comfort zone ของตัวเองมากจนเกินไป เพียงแต่อยากให้ใช้เวลากับสิ่งนั้นและตั้งใจทำมันอย่างเต็มที่ อย่างน้อยก็จะเป็นช่วงเวลาหนึ่งที่เราได้เรียนรู้ความรู้สึกและความต้องการของตัวเอง และเราอาจจะทำมันได้ดี จนกลายเป็นสิ่งที่ชอบอย่างไม่รู้ตัวก็ได้ค่ะ สุดท้ายนี้ก็อยากเป็นกำลังใจให้ทุกคนได้ลองทำอะไรใหม่ ๆ เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศและได้เจอกับความหมายของการใช้ชีวิตนะคะ

